

rimboe-editie

50-Kampweek september 2012

WIJ HOORDEN DE ROEP ... MAANDAG

Wij hoorden de roep, maandagochtend vroeg. De roep van de rimboe, het oerwoud, de jungle. Even nog dachten wij dat het de eerste maandag van de maand was, maar de klanken verschilden te zeer van de maandelijksse sirenes. De klanken waren geheimzinnig en klonken zelfs wat groen. Plots begon enkelen wat te dagen. Het is wellicht wat pijnlijk om te vertellen, maar het waren met name de ouderen uit het team, diegenen die hun eerste films nog in zwart-wit zagen, die plots de roep herkennen: die was niemand minder dan Tarzan, die met zijn Jane, ons uitnodigde om ons bij hen te voegen in het donkere oerwoud.

De plannen waren snel gesmeed, de koffers nog sneller gepakt en de leerlingen en juffen en meesters van de Mattheusschool gingen op weg. Eerst nog met een bus richting het zuiden, later met volle bepakking lopend, steeds verder de donkere rimboe in.

Al eerder hadden wij op school bezoek gehad van drie beren (Balou, Bram en Bertus) die ons al hadden verteld het oerwoud klaar te maken voor onze komst en gelukkig vonden we al snel het kampement waar we de komende vier dagen zouden vertoeven.

Voordat wij onze hangmatten en klamboe's uitpakten, stortten wij ons op de laatste proviand, die wij nog van thuis mee hadden gekregen. Het oerwoud is prachtig, maar kan op een lege maag ook tegenstaan door al die verschillende nieuwe geuren en kleuren.

We hadden de laatste happen nog niet door onze keel of opnieuw klonk de roep van de rimboe. Driestemmig en een octaaf hoger deze keer. Niet één maar zelfs drie Jane's, in schutkleur, wachtten ons op in de grote hut en heetten ons van harte welkom met het kamplied. De kinderen kenden dit

lied al en zongen al vrij snel mee. gelukkig maar want, naar wij later hoorden, werden er al verschillende gorilla's en apen gesignaleerd, die bij het zingen van de Jane's alleen, al met de vingers in de oren de rimboe ontvluchtten. Ja zelfs waren er enkele pythons die hetzelfde deden, wat voor een slangensoort op zijn minst opzienbarend genoemd kan worden (geen vingers, snapt u wel).

Na wat vrije tijd, waarbij de een wat luierde in de tropen en de ander het oerwoud wat verkende, was het tijd voor de verschillende activiteiten die bijdragen tot overleving en samenhang in de jungle.

Ieder van ons kon kiezen voor een activiteit die hem of haar het beste past.

Zo werden er knapzakken gemaakt en versierd, zodat men onbezorgd een voettocht door de jungle kon beginnen met voldoende

proviand. Anderen lieten zich beschilderen als tijger om zodoende minder op te vallen. Weer anderen richtten zich op het aanleren van een "tribal" dans van de oerwoudvolkeren, en anderen leerden de taal van de trommels. Ook waren er spellen georganiseerd om de ledematen te sterken en te oefenen.

Een paar van ons richtten zich nog op de communicatie met de buitenwereld en schreven wat stukjes voor deze krant (zie het scrapbook hieronder).

Na een uur of wat, de zon begon al voorzichtig te zakken tot onder de boomtoppen, hoorden wij een vreselijk gebrul uit de grote hut komen.

De drie beren, die wij eerder zagen, hadden het plan opgevat om een spoedcursus "hoe overleef ik de jungle" te verzorgen. Terwijl wij allemaal al lang en breed ons onderkomen voor de nacht hadden klaargemaakt, dacht het drietal, eerlijk gezegd wat fors uit de kluiten gewassen, ons te moeten leren hoe een slaapplek gemaakt kon worden. Vrij snel echter bleek dat de kinderen eerder hen wat konden leren. Terwijl elke poging van de beren al duidelijk mislukte ondanks gebrom over en weer, wisten Evanny (Schakel) en Samir (Gonzo), twee ervaren (oer)woudlopers binnen enkele minuten een slaapplek te creëren die in een vier-sterren hotel niet zou misstaan.

Na de belofte ons morgen weer te bezoeken nam het drietal afscheid. Hun oeverloos gebrom klonk nog lang na in onze oren.

De kampvuren waren inmiddels flink opgestookt voor het avondmaal: meelwormen met een saus van papaja's, tomaten en vers geschoten mierenetergehakt (ook wel bekend als macaroni met kaas).

Toe kregen wij een mengsel van yoghurt van de berggeit, wilde aardbeimousse met woudvruchten (bakje yoghurt met stukjes fruit).

Gesterkt door dit maal, werden enkelen onder ons wat overmoedig. Ontdekkingsreiziger wilden zij zijn en dus trokken verschillende groepen de rimboe in, om in een donker, nog zwarter dan zwart, omringd door vele roofdieren de weg terug te vinden zonder tam-tam of tom-tom.

Na zo uren rond gezworven te hebben en menig maal het spoor bijster geweest te zijn, arriveerde uiteindelijk iedereen weer veilig terug in het basiskamp.

Moe waren we, doodmoe. De gehele dag had de zon geschinen en was het goed warm. We hadden gelopen, gewerkt, gespeeld en terwijl nu de kreten van de kaketoë en het gehuil van de hyena's de nacht aankondigden, was het nog moeilijk onze ogen open te houden.

De machtige tijger, heerser van de jungle, brulde nog eenmaal zijn allesoverheersende brul, maar wij waren al te ver in dromenland om het nog te horen.

MAANDAG SCRAPBOOK

Akam

In de jungle zijn apen. Apen en olifanten. Leeuwen en tijgers. Ik ben nog nooit in de jungle geweest maar wel in de dierentuin. En ook naar de kinderboerderij maar daar zijn natuurlijk geen jungledieren. Slangen en krokodillen wonen ook in de jungle en er zijn ook spinnen. Dat zijn soms kleine maar soms ook hele grote!
Hagedissen en salamanders wonen ook in de jungle net al beren.

Vanochtend zijn wij vroeg vertrokken. Mijn moeder bracht me naar school. Ik heb geen heimwee en ik vind kamp leuk.

Rydell

Ik ben één keer in de echte jungle geweest in Suriname. Ik zag daar toen tijgers en ook een heuse kruisspin.

In Nederland heb je geen jungle.

Ik hoef niet meer terug naar de jungle.

Ik vind op kamp gaan "te gek". Ik kan dan lekker voetballen met vrienden. Het kamphuis is lekker groot.

Ik vind in de slaapzaal slapen leuk. Zonder meiden!

DE MOESSON BREEKT AAN ... DINSDAG

Tropische nachten zijn warm en dus is het voor iedereen wennen, het vreemde bed, de vreemde kamer en het donker.

Voeg daarbij de verschillende verdwaalde muskieten (muggen) en natuurlijk de heimwee naar het warme bed thuis en het is dus te begrijpen dat voor sommigen het slapen wat moeilijker valt dan voor anderen. Maar uiteindelijk was midden in de nacht iedereen in slaap.

En toen begon het. Eerst nog heel zachtjes en af en toe, later steeds harder en frequenter. Degene, die onder een open dakraam sliep, voelde en begreep het als eerst: de gevreesde moesson, regentijd in de rimboe, was aangebroken.

Even leek het vals alarm. 's Ochtends, tijdens het ontbijt, leek de tropenzon nog door te breken.

Wat ook brak was een grote hoeveelheid struisvogeleierschalen (of waren het toch gewone kippeneieren?).

De naburige stam der Blijkers, verantwoordelijk voor het verzamelen en bereiden van ons voedsel hadden het heldhaftige plan opgevat om voor eenieder, die het wilde voor het ontbijt

een ei te bakken.

Nu hebben wijzelf als ontdekkingsreiziger voor menig heter vuur gestaan, maar zo warm als de drie opperkoks Carl, Loes en Sjak der Blijkers het kregen boven de voortdurend opgestookte vuren hadden wij het nooit. Het is niet niks immers, het bakken van vier dozijn eieren.

Nadat wij onze proviand voor de middagmaaltijd gereed hadden gemaakt en hadden verzameld om voor later te bewaren (lunchpakketjes), werden wij opnieuw opgeroepen door de drie Jane's om het kamplied te zingen en de komende dag door te nemen.

Een ware ontdekkingsreiziger in de rimboe kan natuurlijk niet zonder Jungle-race, dat begrijpt iedereen. En gelukkig stond dat ook op ons programma.

De tropenzon probeerde driftig door het wolkendek heen te breken en vooralsnog was het droog, zodat wij naar hartenlust de kwaliteit van de aanwezige lianen testen konden, slingerend van boom tot boom.

Ook konden wij op apenjacht waarbij wij, met eerbied voor alles wat leeft, alleen maar de

staarten verzamelden. Voor veel apen een evolutionaire vooruitgang want mét staart stel je weinig voor, maar zonder ben je al vrij dicht tot de mensapen genaderd.

Natuurlijk werd ook het bouwen van hutten, het schminken in schutkleuren, het werpen van kokosnoten (alhoewel het belang daarvan ons enigszins ontgaat, het zijn tenslotte fijne voedingswaren die je wegsmit) en het vissen naar verse oerwoudzalm en junglepaling nog eens goed geoefend.

We waren inmiddels al goed op weg in de ochtend toen uiteindelijk de zon het opgaf: de moesson was de duidelijke winnaar en hoewel we nog even de druppels trotseerden, was al gauw duidelijk dat wij stedelingen nog niet voldoende spirituele bagage te hebben om de slagregens te weerstaan.

Voor een korte tijd vluchtten wij het kampement weer in om daar wat te drinken en te eten.

Toen de lucht weer even opklaarde zagen wij onze kans om nog even de sterkte van de dikste lianen te testen door middel van een liaantrekwedstrijd. Deze strijd werd uiteindelijk door de groep reizigers, die zichzelf tot "De Leeuwen" hadden gebombardeerd, gewonnen. De vreugde was van korte duur omdat nieuwe vloedregens zich alweer aandienen.

Noodgedwongen moesten wij vooral onder bladerdaken verpozen en ons vermaken met kleuren, kleien, spelen van spellen enz..

Opnieuw was de middag vrijgemaakt voor de activiteiten, die ons nog beter zouden voorbereiden op onze derde dag in de jungle, de woensdag, waarop menig huiveringwekkende route door de rimboe was uitgestippeld. En weer trommelden, schilderden, dansten wij dat het een lieve lust was.

Door het regengekletter leek het ons in eerste instantie te ontgaan, met name de wat oudere reizigers die in hun vrije tijd nog wel een rockconcert bezoeken waardoor het gemoed weliswaar beter werd, maar het gehoor slechter. De meeste kinderen hoorden echter al vrij snel het woeste gebrom van Balou, Bram en Brutus, de drie "heren" in hun bruine dikgepulde bontjas.

Deze keer dachten de drie beren ons, tijdens de dagelijkse "rode draad" (door sommige leerlingen met sterallures al omgedoopt tot "rode loper"), te kunnen vertellen welke dieren er in de jungle huizen, maar al gauw bleek dat zij echter op geen enkele wijze een hamster of cavia van een nijlpaard of jaguar onderscheiden konden.

Gelukkig waren daar Azra en Shalika die samen de makke have scheiden konden van de woeste dierentuin.

Zodat uiteindelijk niet wij, maar juist deze drie beren weer wat wijzer huiswaarts konden.

Het kostte ons echter wel wat moeite om dit illustere drietal weg te krijgen, want zij waren al de heerlijke geuren gewaar geworden die uit de kookhut gekringeld kwamen: een spies met vlees van het wildebeest, gebakken woudaardappels, fijngestampde granaatappels en rimboesalade (spies kip, gebakken aardappeltjes, appelmoes en sla).

Omdat wij na deze dag moe en natgeregend waren, waren wij hongerig. Even niet naar

meer, maar naar een gezonde maaltijd.

De verrassing was groot toen ons als extra een bijzondere delicatessen voorgeschoteld werd: de mousse van witte cacao versierd met een eetbare woudorchidee (mousse van witte chocolade met bloem van eetpapier). Hoewel sommigen deze toegift iets te buitenissig vonden, waren er anderen, die met liefde tweemaal toetastten.

Omdat menig ontdekkingsreiziger inmiddels letterlijk groen zag van het klimmen, klauteren en rennen door het hoge gras en de plantenrijkdom van de jungle, werd flink gebruik gemaakt van de mogelijkheid te baden in de rivier en te douchen onder, door olifantenslurven gesproeiende waterstromen.

Schoongepoetst tot achter de oren, was het goed toeven rond het grote kampvuur dat inmiddels was aangelegd door verschillende gidsen, waaronder één die zelfs speciaal deze avond nog de rimboe was ingetrokken om ons te vinden en ons bij te staan bij het met vuurstenen ontsteken van het vuur. Wij zagen hem plots opduiken tussen de grote bladeren van de vele varens die het woud rijk is. Even waren wij verbijsterd, even bang zelfs om deze verschijning, totdat een der gidsen opstond en de nieuwkomer enthousiast de hand schudde: "Meester Douwe, I presume?"

Rond het vuur zongen wij wat traditionele liederen, die volgens de overlevering al eeuwen lang in deze jungle gezongen werden: over beren die smeren, en tantes die van verre weer op bezoek komen, van potjes olifantenvet en de bek van nijlpaarden en krokodillen.

Langzaam vielen hier en daar de ogen toe en maakten wij ons op voor de nacht. Morgen wacht ons een verre tocht tot in het hart van de duisternis, het midden van dit donkere woud.

Vele gevaren zullen ons deel worden en we zullen op alles moeten zijn voorbereid.

De nerveuze nachtvlinders vlogen nog even hun meest ingenieuze vlucht, maar wij waren reeds te ver gezakt in een diepe, droomloze slaap om het nog op te merken.

NAAR HET HART VAN HET DUISTERE OERWOUDE ... WOENSDAG

Vandaag was de dag. De dag waar velen van ons naar toe geleefd hadden: het doel van onze ontdekkingstocht naar het diepste diep van het oerwoud.

We wisten dat het niet makkelijk zou zijn en voorzagen menig gevaar. En dat dit woud menig gevaar verborg was de voorgaande nacht al gebleken toen een van de hoofdgidsen door een betonslang in de enkel

gebeten werd. Gelukkig was deze niet voor een kleintje (alhoewel deze python een kleine twee meter breed was) vervaard en kon zij ons deze belangrijke dag toch vergezellen.

Na het ontbijt, extra stevig ditmaal, werden de boterhammen dubbel, nee driedubbel belegd voor de lunch. We zouden de gehele dag, van tien tot zes op zoek zijn naar de geheimen van het woud.

Voor de reis hadden we een speciale gids gezocht die ons in een karavaan leiden zou tot

in het midden van de jungle waar de eeuwenoude tempel van Dippiedoe zich zou bevinden. De meesten van ons konden met de bus, andere kleinere groepjes volgden per jeep, of iets wat daarop leek.

De heenreis baarde ons al snel zorgen:

een loodgrijze lucht boven ons hoofd, tot zover het oog reikte, kondigde het vervolg van de gisteren begonnen moesson aan.

En inderdaad, we waren nog maar net vertrokken, of de hemel barstte open en de

regen viel met bakken naar beneden.

En dit gedurende de gehele tocht.

Dit belooft weinig goeds voor de rest van de dag.

Daarbij was de temperatuur bijna tien graden (!)

gezakt in vergelijking met twee dagen terug.

Aangekomen bij het doel van onze tocht viel ons al meteen op hoe avontuurlijk het jungle kan zijn. We zagen torenhoge ... eh ... torens,

snelle banen van acht, maar ook schitterde in de tempel veelkleurig licht en zagen we daar in het donker meer bijzondere attracties.

Gedurende de hele dag onderzochten wij alle hoeken en gaten van deze bijzondere tempel. We moesten soms alle zeilen bijzetten om verschillende obstakels te overwinnen. Alle oefeningen van de afgelopen dagen wierpen nu hun vruchten af. We slingerden als Tarzan per liaan ("Tanzan aan een lineaal" volgens Rydell) van plek naar plek, gleden langs rotsen, gladgeslepen als glijbanen, steeds dieper en dieper. We klommen langs bruggen en touwladders van punt naar punt.

Toen wij uiteindelijk de gehele tempel van Dippiedoe in kaart hadden gebracht, voelden wij de honger knagen. Een honger die slechts gestild kon worden door de gouden vruchten uit de aarde (aard-appelen) en vleesklompjes van de papegaai (patat met kipnuggets).

Na deze maaltijd was het tijd om de balans op te maken, de biezen te pakken, er een punt achter te zetten. De olifantenhorn klonk en de karavaan zette zich weer huiswaarts.

Oververmoeid en overhit kwamen wij aan en werden door de leden van de Blijkerstam ontvangen met platte deegkoeken en verkoelend ijs uit bergwater (pannenkoeken met roomijs).

Zoals ook de voorgaande dagen, klonk opnieuw plots gebrul en kwamen de drie beren Balou, Bram en Brutus tevoorschijn.

Zij hadden gisteren de kinderen rond het kampvuur het Berenlied horen zingen waarbij het verschil tussen "over" en "door de berg" aan de orde kwam.

Het drietal dacht dat het goed zou zijn om nog eens het verschil uit te leggen, maar bleek uiteindelijk zelf over tunnels en door bruggen te gaan. Gelukkig wisten de leerlingen natuurlijk wel het verschil tussen "over" en "door" en konden dat met stoelen laten zien.

Opvallend was overigens dat Balou door dezelfde betonpython gebeten was als onze hoofdgids. Maar dat terzijde.

Omdat het onze laatste avond zou zijn in deze rimboe moesten wij natuurlijk nog een rituele dans uitvoeren om de jungle zelf te bedanken voor al het moois die ze ons had geboden de afgelopen dagen.

Terwijl de trommels klonken, dansten wij tot laat. Tot dat het tijd werd om onze hangmat op te zoeken.

Het was een spannende dag geweest, en de meesten van ons waren nog wat onrustig. Sommigen beleefden de dag nogmaals, maar dan in slaapzak of onder deken.

De bonte tropische pauwenfamilie toonden in de ondergaande zon nog eenmaal hun verenpracht, maar onze ogen waren al te zeer toe om het nog op te merken.

DE WARE SCHAT ... DONDERDAG

Donderdag. De laatste dag. De tassen en rugzakken werden gepakt, de hangmatten opgerold.

Tijdens het ontbijt vertelde een van de gidsen, die ons hadden begeleid naar de tempel de vorige dag, dat er op een van de gevonden scherven van een antieke vaas aanwijzingen te vinden waren voor het vinden van een bijzondere schat.

Natuurlijk was onze nieuwsgierigheid meteen gewekt. Schatten, daar houden ontdekkingsreizigers van. Aangevoerd door Indiana Jesse, die zijn verjaardag ook nog eens vierde vandaag, trokken wij opnieuw, voor een allerlaatste maal, de jungle in. Iedereen die de avonturen van Indiana Jones heeft gevolgd, begrijpt welke gevaren wij moesten overwinnen, hoeveel puzzels wij oplossen moesten en hoeveel vallen wij met doodsvrachting moesten ontwijken om uiteindelijk inderdaad een kist vol juwelen, kristallen kokosnoten en gouden lianen (of waren het nu linealen?) te vinden.

Maar om de een of andere reden gaf het vinden van deze schat ons niet de voldoening, die wij hadden verwacht.

Nog eenmaal snoeven wij de lucht van de wilde orchidee op, nog eenmaal luisterden we naar de brul van de tijger, volgden we de vlucht van de nog wakkere nachtvlinders en keken we met open mond naar de verenpracht van de tropische pauw.

Toen, met nog een blik op de nu lege gronden van ons kampement, zetten wij ons weer langzaam in beweging door het oerwoud. Op weg naar huis.

Na een voorspoedige reis zagen wij in de

middagzon de ons zo bekende contouren van onze geliefde stad Rotterdam. Onze harten klopten meteen wat sneller.

En toen wij, eenmaal op onze thuisbasis onze geliefden, vaders, moeders, zussen, broers, oma's, opa's, tantes, ooms en voor sommige gidsen ook kinderen in onze armen sluiten konden, begrepen we: hoe mooi ook de roep van de jungle en de waarde van de ontdekkingstocht en gevonden rijkdommen, uiteindelijk is het thuiskomen bij hen die wij liefhebben (en natuurlijk ons eigen zachte bed) de enige ware schat!

(Tot volgend jaar!)

BEDANKT !!

De redactie vindt het passend om stil te staan bij de mensen die ook deze keer weer hebben gezorgd dat deze kampweek een groot succes was: de keukenploeg, de stagiaires en vrijwilligers, maar zeer zeker ook het team, dat zich toch de gehele week met hart en ziel, dag en nacht heeft ingezet om onze leerlingen een fantastisch fijne, maar ook veilige en verantwoorde, onvergetelijke week te bezorgen. Vier dagen lang eigen huis en voor veel ook eigen kinderen missen is niet niks. Petje af en dank jullie wel, zegt deze redactie.

Bedankt dus:

Sophie, Stephanie, Eva, Mutlu (vrijwilligster), Caroline, Amber, Sandra (stagiaire), Marleen, Bernardien, Willeke, Sharda (stagiaire), Tanja, Anneke, Marjolein, Joey (stagiair), Vivian, Heleen, Roos, Alie, Annette, Thomas (stagiair), Rob, Luuk en Peter.

En natuurlijk de keukenploeg: Carl, Loes en Sjakkie